

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Hvem er den falske Prophet? Hvem forvirrer Folket? Svar til Recensenten i Litt. Tid. No. 12 og 13

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 59. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1814_229-txt-shoot-idm1542/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Troens Regel, naar Man mener han i mange dunkle Ting har givet ret.

Saaledes har jeg da gienneगाaet denne mærkelige Recension, thi Beskyldningen for at have seet ned paa Johannes Müller og Heeren behøver ingen Giendrivelse, og nu domme hvoer, som han har Hjerter og Forstand til! Jeg ventter ikke at Rec. vil tie, thi han synes ret at have Nød paa mig, men een Ting vil jeg raade ham, at bære sig heel anderledes ad, om han vil giælde for en sandhedskjærlig Mand, thi denne Recension stempler sin Forfatter, hvem han saa er, som en Lagnens Tjener og en falsk Prophet, der vil forvirre Folket. Saa lidet jeg ellers ynder Anonymitet, glæder det mig, at denne Recension er navnløs, thi det staar da til Forfatteren om Folket skal vide, hvem der har fornædret sig saa dybt, hvem jeg maa stemple saaledes, og Ingen skal sige, at jeg har peget paa Nogen.

Endnu maa jeg tale et Par Ord om, hvorvidt jeg med Sandhed kan sige, at vilde stifte et Partie. Er det Spørgsmaalet om jeg ønsker, at Mange, ja at Alle vilde tro hvad jeg troer om Gud og Hans Villie efter Hans Ord, da har jeg for længe siden besvaret det med Ja, og jeg er saa vis paa min Troes Sandhed, at jeg tør sige for Guds Ansigt: fortabes Nogen ved at tro og følge den Lærdom jeg sætter, da komme hans Blod over mit Hoved! Paa denne Raade have Herren Jesus Christus, Hans

Apostle og alle Hans Ords midkjære Tjenere stiftet Partier, stræbt at vinde Sjæle til Guds Rige og Paulus sagde udtrykkelig: jeg vilde ønske, at alle de som høre mig, maatte paa disse Bånd nær, blive ligesom jeg! Er derimod kun det at stifte Partie, at lokke Menneskene til at tro paa et andet Menneske og tjene hans egenlystige eller ærgjerrige Hensigter, da veed jeg mig frie, da maa alle mine Taler til Folket sikkende mig, og jeg tør spørge med Apostelen (Gal. 1.) overtaler jeg til at tro Mennesker eller Gud! eller søger jeg at tælle Mennesker? thi dersom jeg endnu tælfedes Mennesker, da var jeg ikke Christi Tjener. Altid har jeg indstændig bedet Enhver vandsage stiftelig i Skrifterne, om de Ting jeg sagde, forholdt sig saaledes i Sandhed, og erklæret det som freed mod Bibelen for Løgn, hvad enten saa en Mænd eller jeg havde talt. Mere end at overlade Alt til Guds Ord og Guds Mand, og fordamme sine egne Meninger, naar Gud ikke giver dem Vidnesbyrd i Menneskens Samvittighed, kan intet Menneske gjøre for at bevise han ingen Sværmer er og intet Partie vil have, men kun i Almindelighed udbrede Guds Rige efter den Raade og Betsigelse Gud udder, og Man skal derfor ikke stude en eneste af alle dem Christus nævnte som Sværmere og Partistiftere, der have underkastet deres Tale i eet og Alt, det skrevne Ords Kjendelse, i dets drette for Alle tydelige Mening. Den eneste

Gang, da jeg kunde faaet Skin af Partistifter, var da jeg talde til Synagogen om Kædelandets Sag, ja saae Karen og Skald, men jeg holdt mig til Gud, og han styrede alle saa, at just denne Forhandling skaar for Folkets Næse, som det flavelste, uimistanfeligste Vidnebyrd om, at jeg langt fra at ønske mig et Partis, skyder det fra mig, og vil ikke have Samfund med Andre, end dem der, ved at komme til Gud og Sandhed, søle at de ere i Samfund med mig, fordi jeg er i Sandheden. Det forandrer mig imidlertid slet ikke, at jeg, trods alt Dette, beskyldes for at forsøre Folket, thi Phariseerne sagde jo om Jesus, Sandheden selv: han forsører Folket (Joh. 7.) og han sagde selv til sine Disciple: dersom Verden hader eder, da vider, at den haver hadet Mig sørend eder, vare I af Verden, da elskde Verden det hendes eget er, men efterdi I ere ikke af Verden, nen Jeg haver udvalgt eder af Verden, derfor hader Verden eder; kommer det Ord ihu, som Jeg sagde eder: en Tjener er ikke meer end hans Herre, have de forfulgt Mig, skal de og forsølge eder; disse Ting haver Jeg talet til eder, at I skal ikke forarges, de skal udelukke eder af Synagogen, ja den Tid skal komme, at hver den, som ihjellslaer eder, skal mene, han gjør Gud en Dykkelse (Joh. 15.16.) Det er bitterligt, at denne Sandhedens Tale opfyldes ei alene paa Apostlene, men paa alle vor Herres Jesu Christi tro Vidner, som

uden Skye bekiendte hans Navn og forkyndte hans Ord i vantro og fordærbede Tider. Nu er Røden til mig, jeg har, fra den Stund, jeg begyndte at tale Guds Ord høit og eenfoldelig, ei ventet mig bedre Lød, end de salige Guds Tjeneres, som ere indgangne til Fred, jeg ved det jo vel, at mine Kiender ere mig for stærke og at det menneskelige Hjerte er en frygtfuld Ting, men jeg stoler paa Gud, som kiender mit Herte og min Skrøbelighed, hvis Arm er ikke forkortet, og Som haver ladet tilspine i de forbigangne Dage, at han haver Herte og Vælde til at styrke sine Tjeneres Hænder, til at forstyrre de Ugudeliges klagtige Anslag, og herliggjøre sit Navn paa Jorden. Ja, her mig Folk! og mærk paa min Tale! og kom den ihu! her staaer jeg for eder, anklaget som Forsører, som Sjælemorder, som Legner og Hykler, jeg opløster mine Hænder, min Røst og mit Suk til den levende, almægtige Gud, Sandheds Fader, og beder, at er jeg det, som jeg anklages for, er det mit eget Hjertes Optænkning jeg forkynder som Sandhed, som saliggjørende Sandhed, da gid jeg naa bestømmes for Verdens Hætte, saa dybt og saa klart, som intet Menneske det er blevet fra Verdens Begyndelse og indtil nu! men taler jeg Sandhed, er den Lærdom jeg fører af Gud, er det hans usvigelige Ord og hans Sønns Evangelium jeg forkynder til Salighed for alle dem som tro, da beder jeg, at han vil synlig bestemme dem der vid-

ne falskelig mod mig og vilse afvende Folket fra at høre min Tale; men førte mig til at tale Hans Ord uden Frygt og vandte for Hans Aalyn i Enfoldighed og Guds Retfærdighed, ikke i kiødelig Visdom, men i Guds Råde, og overvinde Verden ved Guds Søns Tro! Dette er min høitidelige Bøn, og Herren har hørt den, thi Han er en Gud, Som hader Uretfærdighed og vil aabenbare Sit Herredom og Sin Hellighed og Sandhed på Jorden, Han skal dømme mellem mine Modstandere og mig!

Og nu I, Haa eller Månge, som alvorlig have givet Agt paa min Tale, jeg hyder eder, saa I får Sandhed og eders Sjæles Salighed er eder, prøver den efter Guds Ord under Bøn og Guds, den Hellig Aands Paakaldelse, I maa ikke tro mig eller noget Menneske i eders Saligheds Sag, men kun Gud og Hans Ord, veed I det ogsaa vist, at jeg ikke vil forsøre eder, saa veed I jo dog og jeg er et strøbeligt Menneske, som daglig feiler i Lidet, som selv i sin Tale om Guds Ord stundom maa feile, jeg har sagt eder det, og eders Blod vare over eders eget Hoved, derfor I alligevel grunde eders Tro og eders Haab paa min Tale og da fare vild. Ja, alle I, som med mig tro og forkynde Guds Ord, lader os indprænte den hellige Apostels Ord i børe Hierter (2 Cor. 6.) lader os ikke i nogen Ting give noget Ansæd, at vor Tjeneste skal ikke lastes, men lader os bevise os selv i alle Ting som Guds Tjeners, i

